

РЕШЕНИЕ

№ 4056

гр. София, 17.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **7273** по описа за **2012** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], срещу Решение от 11.05.2011 г. на СРС, НК, 11 състав по НАХД № 6730 / 2012 г. Със съдебното решение е потвърдено Наказателно постановление № 22041384 / 28.02.2012 г. на Зам. Директор на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите – С., с което на [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 23 293,45 лв. на основание чл. 180, ал.1, във връзка с ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от [фирма], [населено място], чрез пълномощник О. А. Д., с която се иска неговата отмяна като неправилно и незаконосъобразно. Представено е и решение от 04.06.2012 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при Националната агенция по приходите, с което е отменен Ревизионен акт №[ЕИК] / 14.12.2011 г., в частта му относно начисления от ревизиращия орган ДДС в размер на 23 293,45 лв.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуален представител юрк. Начева, моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и моли решението на районния съд да бъде оставено в сила.

Административен съд - С.-град, V -ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество, тя е ОСНОВАТЕЛНА.

Районният съд е събрал относимите към спора доказателства, изложил е мотиви относно тяхната преценка и въз основа на последната е направил изводи, които настоящият състав споделя. Пред настоящата съдебна инстанция са събрани и приобщени към делото посочените от страните писмени доказателства, допустими съгласно чл.219 от АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Настоящият състав приема за безспорно установено по делото, че с вътреобщностно придобиване на дрехи втора употреба от италианско дружество на стойност 59 549 евро, за което от [фирма], [населено място] е била издадена фактура № 69 / 09.02.2010 г., общата стойност на облагаемите вътреобщностни придобивания е надвишила 20 000 лв. В този случай, съгласно чл.99, ал.3 от ЗДДС, за търговеца възниква задължение за подаване на заявление за регистрация не по-късно от 7 дни преди датата на възникване на данъчното събитие за придобиването, с което общата стойност на облагаемите вътреобщностни придобивания надвиши 20 000 лв. Последният не е подал заявление, съответно не е начислил данък върху стойността на това придобиване, с което надхвърля посочения в закона праг.

Съгласно чл.102, ал.3, т.1 от ЗДДС, в редакцията на разпоредбата, относима към извършване на нарушението, за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за извършените от него облагаеми доставки и облагаеми вътреобщности придобивания за периода от изтичането на срока за подаване на заявление за регистрация до датата, на което е регистрирано от органа по приходите.

Разпоредбата на ал.4 от същия след сочи, че „задължението се определя с ревизионен акт по реда на Данъчно – процесуалния кодекс”.

От представеното пред настоящата съдебна инстанция Решение от 04.06.2012 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при Националната агенция по приходите е видно, че Ревизионен акт №[ЕИК] / 14.12.2011 г. е отменен, в частта му относно начисления от ревизиращия орган ДДС в размер на 23 293,45 лв. по отношение на процесната вътреобщностна доставка.

При липса на определен по реда на чл.103, ал.3, т.1 и ал.4 от ЗДДС размер на неначисления данък, не би могла да бъде приложена и посочената в наказателното

постановление санкция на чл.180, ал.2, във връзка с ал.1 от ЗДДС, която се изчислява „в размер на неначисления данък, но не по-малко от 500 лв.“.

Освен това, независимо от горния ревизионен акт, и в административно – наказателното производство наказващият орган е следвало да извърши собствено и пълно установяване на всички факти, релевантни за налагане на приложената санкционна разпоредба. Такова пълно разследване обаче в процесното производство не е било проведено, поради което е допуснато и издаването на наказателно постановление при неизяснена фактическа обстановка, довела до неправилно приложение на материалния закон, съответно некоректна правна квалификация на нарушението, а оттам – е била определена санкция в много по-висок размер от дължимия за съответното нарушение.

Лицето е санкционирано по общата разпоредба на чл.180, ал.2, във връзка с ал.1 от ЗДДС, като му е наложена имуществена санкция в размер на неначисления данък, определен в размер на 23 293,45 лв. по отменения ревизионен акт.

Изобщо не е изследвано правото на данъчен кредит на лицето, съответно на пълен данъчен кредит за начисления данък, а оттам и приложимостта на специализирания състав на чл.180а, ал.2, вр. ал.1 от ЗДДС (нов - ДВ, бр. 106 от 2008 г., в сила от 1.01.2009 г.), който предвижда при извършване на нарушение, аналогично на това по чл.180, ал.2, вр. ал.1 от ЗДДС да се налага на юридическите лица имуществена санкция не в пълен размер, а само в „размер на 5 на сто от неначисления данък, но не по-малко от 50 лв.“. Тази разпоредба се отнася именно за лица, платци по глава осма, част от която е и чл.84 от ЗДДС, касаеща лица – платци при вътреобщностни придобивания, за които е посочено, че данъкът е изискуем от лицето, което извършва придобиването, каквото в случая е и [фирма], [населено място].

По изложените съображения, обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да се отмени наказателното постановление като постановено в нарушение на материалния закон.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 и ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София – град, V касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 11.05.2011 г. на СРС, НК, 11 състав по НАХД № 6730 / 2012 г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22041384 / 28.02.2012 г. на Зам. Директор на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите – С..
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.